příslušejícího dle §u 6 gážistům z povolání, totiž 50, 75 nebo 100% podle procenta jejich nezpůsobilosti k občanskému povolání (20 až 100% nezpůsobilost), kdežto ve smyslu § 81 dle výkladu, jehož se žal. úřad přidržel, činí výslužné to vždy 100% výslužného vyměřeného dle §u 6. — a 2. neplatí pro legionáře ony ustanovení § 24 zák. č. 76/1922, že nároku na výslužné nemá gážista v záloze, jehož roční příjmy převyšují 8.000 Kč, nýbrž jen ustanovení § 12, jež korespondují s ustanovením §§ 20 a 21.

Stížnost jiných námitek neuplatňující není tedy důvodná i slušelo ji zamítnouti.

Č. 6703.

Vojenské věci: * Býv. rak.-uh. vojenský gážista, převzatý do čsl. armády, nemá právního nároku na to, aby mu do postupu v čsl. armádě byla započtena doba, po kterou byl po 28. říjnu 1918 a před nastoupením čsl. činné služby voj. v nemocničním ošetřování (§ 6 zák. č. 195/1920 a § 6 vl. nař. č. 10/1924).

(Nález ze 7. září 1927 č. 18.471.)

Věc: Josef S. v O. proti ministerstvu národní obrany stran započtu služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l sloužil v býv. armádě rak.-uh. jako voj. gážista z povolání, posléze jako nadporučík a byl ke své přihlášce, kterou podal v březnu 1919, do čsl. armády v této své hodnosti 8. května 1920 převzat. — Podáním z 19. prosince 1924 žádal, aby mu byla dle § 6 nař. z 20. prosince 1923 č. 10 Sb. z r. 1924 započtena pro postup do vyšších požitků doba od 28. října 1918 do 17. listopadu 1919, po kterou byl léčen v nemocnici ve Vídni z těžkého onemocnění, způsobeného výkonem voj. služby, takže teprve 17. listopadu 1919 mohl čsl. činnou službu nastoupiti. — Nař. rozhodnutím byla tato žádost zamítnuta.

Stížnost k nss podaná namítá, že tímto výrokem byl porušen předpis § 6 a 7 zák. č. 195/20, resp. zák. č. 152/23, dle nichž st-li přísluší nárok na započtení řečené doby.

Nss neuznal stížnost důvodnou.

Dle § 6 zák. č. 195/20 jsou — na rozdíl od důstojníků-legionářů — u akt. gážistů domácího vojska, kteří v den 1. ledna 1920 v činné službě byli, započítatelna mimo léta válečná jen skutečná služ. léta, ztrávená v hodnosti důstojníka nebo voj. úředníka (lit. A č. 1.).

Činná služba gážistů býv. armády rak.-uh., jakým také st-l byl, končila v této armádě s hlediska čsl. zákonodárství dnem 28. října 1918 jako dnem zániku rak.-uh. monarchie a tím i její armády. Skutečná služ. doba v armádě čsl. mohla pro tyto gážisty započíti teprve nastoupením činné služby v čsl. armádě a nikoliv dříve. Nějakého ustanovení, dle něhož by se čsl. činná služba převzatého gážisty navazovala na jeho činnou službu v armádě bývalé a tedy čítala již ode dne 28. října 1918, cit. zák. nemá, i jest podle zákona lhostejným dů-

vod, pro který gážista bývalý nastoupil činnou sslužbu v čsl. armádě až po 28. říjnu 1918. Na shora uvedeném ustanovení § 6 zák. č. 195/1920 nebylo zákonem ze 4. července 1923 č. 152 Sb. nic změněno.

Tvrdí-li tedy st-l, jenž dle udání své žádosti z 19. prosince 1924 činnou službu v čsl. armádě nastoupil teprve 17. listopadu 1919, že má dle uvedených zákonných ustanovení právní nárok na započtení doby od 28. října 1918 do 17. listopadu 1919 do postupu, jest toto tvrzení bezdůvodné.

Teprve ustanovením § 6 odst. 1 vl. nař. č. 10/24, jímž se oba právě uvedené zákony provádějí, bylo stanoveno, že příslušníkům armády býv. monarchie rak-uh., kteří v ní konali až do sátního převratu činnou službu a do činné služby v čsl. armádě vstoupili do 31. prosince 1918, se počítá celá doba od 28. října 1918 do 31. prosince 1918 tak, jako by sloužili bez přerušení, — leč do této kategorie gážistů nespadá st-l, jenž nastoupil čsl. činnou službu až po 1. lednu 1919.

Těm, kteří čsl. činnou službu nastoupili až od 1. ledna 1919, připočítá se dle cit. ustanovení ve smyslu § 6 zák. č. 195/1920 k dřívější činné voj. službě do postupu do vyšších požitků jen skutečná činná služba v čsl. armádě a jen v případech zvláštního zřetele hodných, kdy těmto gážistům nebylo prokazatelně možno pro zranění neb těžkou nemoc, způsobenou při konání voj. povinnosti, nastoupiti do činné služby v čsl. armádě dříve, může mno započítati zcela nebo částečně dobu ztrávenou v nemocnici nebo v domácím ošetřování před nastoupením do služby, nejdříve však dnem přihlášky do čsl. vojska zavčas podané.

Ale toto utsanovení, — jehož se st-l sice ve své žádosti z 19. prosince 1924 dovolával, jehož se však ve stížnosti již nedovolává, ponechává, jak z jeho znění jest zřejmo, přiznání této výhody zcela do volného a ničím neobmezeného uvážení mno a neposkytuje tedy na přiznání výhody té straně žádného právního nároku. Pak ovšem nepřiznání podobného připočtení není zásahem do subj. práv strany, jak tvrdí stížnost.

č. 6704.

Cesty. — Lesnictví. — Administrativní řízení (Slovensko): Komu přísluší rozhodovati o povinnosti přispívati k nákladům spojeným s úpravou lesní cesty?

(Nález z 8. září 1927 č. 18.431.)

Věc: Desider P. v A. proti župnímu úřadu v Turčanském Sv. Martině o příspěvek k nákladům na opravu lesní cesty.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Rozhodnutím z 9. září 1925 vyslovil okr. úřad v Turč. Sv. Martině, že majitelé lesů: 1. H.-ské panství v M., 2. P.-ské panství v B., 3. F.-ský kompessessorát, a 4. státní hřebčinec v T. jsou ve smyslu § 36 zák. čl. IX:1840, resp. § 37 zák. čl. XII:1894 povinni dáti do 30 dnů